

NØVN

Minningarorð um elskaða pápa okkara Johannes Jul Askham

Babba andaðis 01.12.2015 eftir at hava stríðst við sjúkur í mong ár. Saknurin er svárur, hóast babba var illa sjúkur. Fyrst fekk han læukemi fyri skjótt níggju árum síðan, men sjúkan var væl viðgjørd, og hevði hann tað gott í nøkur ár. Í tveimum førum fekk hann helvitiseld, tað tók honum fatt og hann fekk tað verri, lættnaði nógv í vekt og lívsviljin fór at fána. Fyri umleið trimum árum síðan, fekk hann eisini staðfest alzheimers og alt hetta við sjúkum og elendigheit viðfórði fleiri lungnabrunar, sum til síðst tók lívið av honum.

Babba var yngst av seks systkjum, tríggar systur og tríggar

beiggjar. Babba var vanliga róptur Beiggi, millum systkin og tey nærmastu. Hann var tann síðsti eftirlivandi av beiggjunum, allar systurnar eru enn á lívi.

Babba lærði til maskinmeistara og valdi sær sjólvíð sum livibreyð. Babba og mamma náddu at vera gift í 56 ár. Sjálvur bygdi hann húsini hjá okkum beint við síðuna av sínum barnaheimi.

Hann var ein góður pápi fyri okkum systkin. Hann var nógv úti í víðu verð og sigldi, tá vit vóru smá, men tá hann var heima var hann 100% pápi fyri okkum. "Søgaver" sum var vanligt tá í tíðini, sum hann mangan sendi okkum, vísti

at hann eisini hugsaði um okkum, tá hann var burtur.

Vit minnst aftur, við stórari gleði, á tíðina tá babba var heima. Tá dámdi honum væl, millum annað, at lesa søgur fyri okkum børnum og at spæla ymisk spøl. Abbabørnini hava eisini notið gott av abba sínum, tey hava verið nógv passað av honum. Altíð hugnaði hann um tey og fór ofta túr við teimum í viðarlundina, at geva dunnunum breyð og niðan á minnisvarðan at vísa teimum útsynið yvir grannalagið, sum hann var so glaður fyri. Eisini náddi hann at blíva langabbi, sum hann var sera stoltur av.

Ein keitúrur var ikki av vegnum, honum dámdi væl sumrini, tá nógv skip komu inn á Havnina, altíð tók hann nógv myndir av hesum skipum og vísti stoltur fram fyri okkum.

Tey síðstu 25 árin av sínum arbeiðslívi sigldi hann í Strandferðsluni. Sum 65 ára gamal fór hann at læra seg at brúka teldu, í hesum sambandi kundu teir, gjøgnum arbeiðið, taka teldukoyrikort, hetta hevði hansara stóra áhuga og gjøgnumfórði hann hetta væl og virðiliga. Tá hann sum 67 ára gamal fór í land, kom hetta væl við og brúkti hann nógv tíð við telduni. Eisini fór hann at ganga í Tilhaldið,

har hann arbeiddi við hornum, og fekk hann nógv burtur úr, so sum smúkkur, snapsagløs, salt og pipar ílót o.m.a.

Góði babba vit sakna teg og eru takksom fyri at hava havt ein so góðan pápa. Friður verið við minninum um teg.

Takk fyri alt.

Jens Mohr, Ann, Jenny og Símin

Minningarorð um Mary Gaard

Mary var ættað úr Svínø. Hon var dóttir Ingeborg og Julius Gaard.

Ingeborg og Julius áttu 5 børn. Óluva býr í Danmark. Síðan komu tvær ferðir tvíburðar: Katrin og John búgva í Klaksvík, og Anna og Mary búðu í Havn.

Sum ungar gentur komu Anna og Mary til Klaksvíkar at ferðast og búðu hjá systirini, Katrin, og manni hennara, Ziska, sum er beiggi mín.

Soleiðis kom eg at kenna systurnar frá ungum árum, og vit vóru eisini javngomul.

Mangar stuttligar løtur høvdu vit í gaman og leiki. Anna og Mary kundu finna uppá beistagerðir og høvdu til frægd at arga. Tær góvust ikki, fyrr enn tær høvdu fingið øði í meg. Hetta hildu tær vera óføra stuttligt, og hetta minti Mary meg mangan aftur á seinni.

Í fleiri ár arbeiddi Mary í handli í Klaksvík, og eisini tá hittust vit mangan á Geilini.

Mary var hóvlig, mild og fór ikki upp at garta av nøkrum. Eitt lívsstykki var hon, sum, við síni atferð, lýsti upp, har hon kom. Hon dugdi við øll fólk, var fyríkomandi, fryntlig og vinarlig. Hon sá virði í øllum menniskjum, tosaði ikki ilt um onnur, prátandi góðsliga við øll, hon hitti. Mary var væl lýdd, og øll gjørdust góð við hana.

Mary dugdi at taka til, hon var skemtilig, og stuttligt var at hoyra hana greiða frá á sínum serstaka svínøymáli.

Væl fylgdi hon við í øllum, sum



fyriførst her á landi og úti í heimi. Hon hevði áhuga í mongum, kundi prátta við um alt møguligt, las ymiskt, hevði sínar meiningar og var skilagóð.

Eisini høvdu vit góðar løtur í Svínø, har Mary tók lut í øllum tí arbeiði, ið har var at gera, og sterk var hon. Tað var skjótt hon syfti stórar, tungar sekkir av torvi upp á bakið, sum hon bar úr gróthúsinum og oman í barnaheimið, har torvið varð brent í komfýrinum í hugnaliga køkinum, og vit nutu henda vælsignaða hita, ið kemur av at brenna torv.

Mary fór seinni til Havnar og

arbeiddi í fleiri ár í Gamla Bókhandli, og vóru vit stødd í Havn, fóru vit ofta inn á gólvið og fingi hugnaligt prát við Mary, sum altíð stóð har so blíðsnýðað aftan fyri diskin og var vinarlig við kundarnar.

Mary var eisini eigari av Body Shop eina tíð. Seinni fór hon til Danmarkar at nema sær kunnleika innan eldraðkið og starvaðist á ellisheimi seinastu tíðina. Hetta starv mundi hóska henni væl, sum hevði stóra umsorgan fyri øðrum, dugdi væl við gomul fólk og var so hjartalig, hjálpsom og menniskjanslig.

Tá ið Mary var í Klaksvík, kom hon onkuntíð inn á gólvið hjá okkum, og tá fall prátið ofta aftur á góðar, gamlar dagar í Klaksvík og í Svínø.

Mary var gift við Kára Davidsen úr Havn, og tey fingi eisini tvíburðar. Tað eru Beinta og Bogi, sum nú eru vaksni.

Fyst í apríl mánað í 2013 vóru vit stødd í Havn og fóru á hospitalið at vitja Mary, sum tá hevði fingið staðfest krabbamein og skuldi til Danmarkar at fáa viðgerð. Hon var jalig, sum altíð, hevði gott mót og segði, at hetta fór nokk at ganga.

Mary vendi sær í songini og bað okkum hyggja út og siggja, hvussu vakurt tað var at hyggja út á fjørðin og siggja Nólsoynna undir litføgurhimmi. Veðrið var av tí fagrasta hetta kvøldið, og hon helt fyri, at Føroyalandið er so vakurt og gott at búgva í. Ofta grenja vit um smálutir, men heldur eiga vit at lata eyguni upp og siggja alt tað vakra, sum er uttanum okkum, og vit eiga at vera meira takksom fyri, at vit hava tað so gott. Mary frøddist um skaparverkið og var takksom fyri lívið.

Tað gekk upp og niður við sjúkuni. Tá ið Mary var hampiliga væl fyri, var hon aftur og ferðaðist á Geilini í Klaksvík, har eg hitti hana av og á, men seinastu tíðina fór at ganga niður á bakka, og hin 19. november fór Mary frá okkum – 60 ár gomul.

Mary hevði nógv vinfólk, og tað

var eisini ein stórur skari, ið kom at fylgja henni.

Nívandi er sorgin og saknurin hjá tykkum, ið mist hava eina góða og kærleiksfulla konu, mammu og systir. Harrin troysti tykkum øll.

Vit fara at sakna Mary, men vit goyma rík minni og fara altíð at minnst Mary við takksemi.

Mikkjal á Ryggi yrkir:

Um tú vilt gleði vinna,
søk ei til hægsta sal!
Nei, eydnan er at finna,
har grannar semjast væl,
har kærleiki man ráða,
har blíðni er við borð,
har mildar tungur sáa
tey mjúku troystarorð.

Tey, sum Guds vilja gera
og elska fólk og land,
tey signing við sær bera,
sum sløkkir hatskan brand.
Tey lýsa gjøgnum strevið,
tey bjarga lond úr neyð,
tey sigra víst. - Gud gevi,
vit teljast millum tey.

Eg tori at siga, at Mary taldist ímillum hesi.

Ærað veri minnið um Mary Gaard.

Jóhann